

# Рим успоставља виђење — број девет

*Одбацивање темеља: расправа о „Свакодневној“ и последице порицања истине у адвентистичком пророштву*

Jeff Pippenger

2024-08-21

Тренутно разматрамо пророчку линију спорова унутар адвентистичке историје који су се водили у вези са различитим симболима Рима. Тренутно разматрамо „свакодневну“ у књизи пророка Данила. Тај спор представља одбацивање темеља адвентизма, одбацивање ауторитета Духа пророштва и одбацивање весника кога је Бог изабрао. Одбацивање Милеровог дела такође представља одбацивање поуке која је Милеру била дата од небеских анђела, који су Милера водили ка његовом разумевању поруке настале услед умножавања знања када је књига пророка Данила била отпечаћена 1798. године.

Они који одбацују истину која у 2. Солуњанима идентификује силу (пагански Рим) што је задржавала да се папска сила не открије, показују да не љубе истину, и због одбацивања љубави према истини примају лаж. Та лаж, заузврат, наводи на њих силну заблуду. Лаж је узрок, а силна заблуда коју примају јесте последица. Недостатак љубави према истини јесте њихов мотив. Лаж представља избор плуралистичког прихватања библијске доктрине, насупрот онима који верују у апсолутну истину. Зато је Исаијино представљање Павлове силне заблуде приказано као заблуде, а не једноставно као заблуда. Друга група су они који заиста љубе истину, прихватају претпоставку апсолутне истине и које Исаија препознаје као оне који дрхте пред Речју Божјом.

Овако говори Господ: Небо је престо мој, а земља подножје ногама мојим; какав ћете ми дом сазидати? и где је место починка мога? Јер све је то рука моја начинила, и све је то постало, говори Господ; али на овога ћу погледати: на онога који је сиромашан и скрушена духа, и који дрхти од моје речи. Ко коље вола, као да убија човека; ко приноси на жртву јагње, као да псу прелама врат; ко приноси дар, као да приноси свињску крв; ко кади тамјан, као да благосиља идола. Да, они изабраше своје путеве, и душа њихова ужива у гадовима њиховим. И ја ћу изабрати невоље њихове, и пустићу на њих оно чега се боје; јер кад звалах, нико се не одазва; кад говорих, не слушаху; него чинише зло пред очима мојим, и изабраше оно што ми није по вољи. Чујте реч Господњу, ви који дрхтите од његове речи: браћа ваша, која вас мрзе, која вас изгоње ради имена мога, говоре: Нека се Господ прослави; али он ће се јавити на вашу радост, а они ће се постидети. Исаија 66:1–5.

Они који дрхте пред Речју Божјом јесу изгнаници Израилјеви, који су у последње дане они који су представљени као стег.

И подигнуће заставу народима, и сабраће прогнанике Израилјеве, и скупиће расејане Јудине са четири краја земље. Исаија 11:12.

Бог указује да је Он тај који је саздао дом за који слој оних који приносе покварене жртве тврди да га је саздао. У тај дом они се уздају када објављују: „Ово је храм Господњи.“

Стани на вратима дома Господњег, и објави онде ову реч, и реци: Чујте реч Господњу, сви ви из Јуде који улазите на ова врата да се поклоните Господу. Овако вели Господ над војскама, Бог Израилев: Поправите путеве своје и дела своја, и учинићу да пребивате на овоме месту. Не уздајте се у лажљиве речи говорећи: Храм Господњи, храм Господњи, храм Господњи — то је ово. Јеремија 7:2–4.

Они који се „уздају“ у лажљиве речи јесу они који верују лажи. Дом који је Господ сазидао подигнут је на темељу који је Он такође поставио. Класа која је одбила да одговори када је Бог позвао, изабрала је своје путеве и уживала у гадостима. Они су изабрали „путеве“ и „гадости“, у множини, док је Јеремија изјавио да постоји само један пут којим треба ходити унутра.

Овако вели Господ: Станите на путеве и видите, и распитајте за старе стазе, где је добар пут, и идите њиме, и наћи ћете покој душама својим. Али они рекоше: Нећемо ићи њиме. И поставих над вама стражаре, говорећи: Слушајте глас трубе. Али они рекоше: Нећемо слушати. Зато чујте, народи, и знај, о зборе, шта је међу њима. Чуј, о земљо: ево, навешћу зло на овај народ, плод помисли њихових, јер нису слушали моје речи, ни мој закон, него су га одбацили. Чему ми долази кад из Саве тамјан, и мирисна трска из далеке земље? Ваше жртве паљенице нису ми угодне, нити су ми жртве ваше миле. Јеремија 6:16–20.

У петнаестом поглављу, Јеремија злу заједницу која није хтела да слуша, иако је имала уши, назива „сабором ругача“. Тој заједници био је дат „стражар“ како у историји порука првог и другог анђела, тако поново и у историји трећег анђела, али су одбили да ходе добрим путем, који су стари путеви. Уместо тога, ходили су „путевима“. Из тог разлога, Исаија указује да ће Бог изабрати вишеструке заблуде, јер су они изабрали мноштво лажних путева уместо апсолутног пута старих стаза. Као и према Исаијином сведочанству, богослужење сабора ругача Господ одбацује. Сестра Вајт непосредно повезује Исаијино мноштво заблуда са Павловом сиљном заблудом, и смешта га у контекст одбацивања темељних истина, темеља на којем је Господ саздао и сазидава Свој дом.

„Онај који види испод површине, који чита срца свих људи, каже за оне који су имали велику светлост: ‘Нису погођени нити запрепашћени због свог моралног и духовног стања.’ Да, они су изабрали своје путеве, и душа њихова ужива у својим гадостима. И ја ћу изабрати њихове обмане, и навешћу на њих оно чега се боје; јер кад звах, нико се не одазва; кад говорих, не слушаху; него чињаху зло пред очима Мојим, и изабраше оно што Ми не беше по вољи.’ ‘Бог ће им послати силу обмане, да верују лажи,’ јер ‘не примише љубав истине, да би се спасли,’ ‘него уживаше у неправди.’ Исаија 66:3, 4; 2. Солуњанима 2:11, 10, 12.

„Небески Учитељ је упитао: ‘Која би снажнија обмана могла да заведе ум од претварања да зићете на правом темељу и да Бог прихвата ваша дела, док у стварности многе ствари чините по световној политици и грешите против Јехове? О, то је велика превара, заносна

обмана, која овладава умовима када људи који су некада познали истину, побркају обличје побожности с њеним духом и силом; када мисле да су богати и да су се обогатили и да им ништа није потребно, док у стварности имају потребу за свиме.”“

„Бог се није променио према Својим верним слугама које чувају своје хаљине неокаљанима. Али многи вичу: ‘Мир и сигурност’, док изненадна пропаст долази на њих. Уколико не дође до темељног покајања, уколико људи не понизе своја срца исповедањем и не приме истину онакву каква је у Исусу, никада неће ући у небо. Када до прочишћења дође у нашим редовима, више нећемо безбрижно почивати, хвалећи се да смо богати и да смо се обогатили, и да нам ништа није потребно.

„Ко може истинито рећи: ‘Наше је злато окушано у огњу; наше су хаљине неокаљане од света’? Видела сам како наш Учитељ показује на хаљине такозване праведности. Скинувши их, открио је нечистоту која се крила испод њих. Потом ми је рекао: ‘Зар не видиш како су претенциозно прикрили своју нечистоту и трулеж карактера? ‘Како поста верни град блудница!’ Дом Оца мога претворен је у кућу трговачку, место одакле су се божанско присуство и слава повукли! Зато је ту слабост, и снаге нема.’“ Testimonies, volume 8, 249, 250.

У овом одломку, Јеремијин збор ругача поистовећује се са Лаодикејцима, који су луде девојке.

„О стању Цркве које представљају луде девојке такође се говори као о лаодикијском стању.“ Review and Herald, 19. август 1890.

Луде девојке испољавају недостатак свога уља при доласку Поноћног вапаја, када примају заблуду која је у складу са њиховим сопственим ранијим избором којим ће путем поћи, док одбацују Јеремијине старе стазе. Старе стазе су место где се налазе починак и окрепљење, а тај починак и окрепљење јесте позни дажд.

„Било ми је указано на време када се завршавала вест трећег анђела. Сила Божја почивала је на Његовом народу; они су извршили своје дело и били припремљени за час кушње који је био пред њима. Примили су позни дожд, или освежење од лица Господњег, и живо сведочанство било је оживљено. Последње велико упозорење разлегло се посвуда, и оно је узбуркало и разгневило становнике земље који нису хтели да приме вест.” Early Writings, 279.

У време изливања Светога Духа излива се и силна заблуда на луде лаодикијске девице које не љубе истину, те су зато изабрале да верују лажи уместо истини. Одбацивање истине изједначава се са одбацивањем закона, јер је Божји закон отеловљен у Његовим пророчким правилима.

„Откривење није стварање или измишљање нечег новог, већ објављивање онога што је, све до тренутка откривања, било непознато људским бићима. Велике и вечне истине садржане у јеванђељу откривају се кроз марљиво истраживање и понижавање самих себе пред Богом. Божански Учитељ води ум смерног тражиоца истине; и под вођством Светога Духа, истине Речи постају му познате. И не може бити сигурнијег и

делотворнијег начина познања него када смо тако вођени. Обећање Спаситеља било је: „А кад дође Он, Дух истине, упутиће вас у сваку истину.“ Посредством дара Светога Духа бива нам омогућено да разумемо Реч Божју.“

„Псалмиста пише: ‘Како ће младић очистити пут свој? Држећи га по речи Твојој. Свим срцем својим тражих Те; не дај да зађем од заповести Твојих.... Отвори очи моје, да бих гледао чудеса закона Твога.’“

„Опомиње нам се да тражимо истину као сакривено благо. Господ отвара разумевање истинском трагаоцу за истином; а Свети Дух га оспособљава да схвати истине откривења. То је оно на шта псалмиста мисли када моли да му се отворе очи како би видео чудесне ствари из закона. Када душа чезне за савршенствима Исуса Христа, ум се оспособљава да схвати славу бољег света. Само уз помоћ божанског Учитеља можемо разумети истине Речи Божје. У Христовој школи учимо да будемо кротки и смирени, јер нам се даје разумевање тајни побожности.“ Sabbath School Worker, December 1, 1909.

Одбацити поруку или методологију позног дажда значи одбацити Божји закон. Када је Јеремија изјавио да „нису послушали моје речи, ни мој закон, него су га одбацили“, он се слаже са Осијом.

Народ мој гине због недостатка знања; зато што си ти одбацио знање, и ја ћу тебе одбацити, да ми више не будеш свештеник; пошто си заборавио закон Бога својега, и ја ћу заборавити децу твоју. Осија 4:6.

Znanje koje lude odbacuju jeste umnožavanje znanja, koje Danilo označava kao događaj koji nastupa u vreme kraja. U vreme kraja 1798. godine, a zatim ponovo u vreme kraja 1989. godine, došlo je do umnožavanja znanja koje je bilo uobličeno preko glasnika koga je Bog izabrao da upotrebi dok je podizao temelj za svaki od ta dva uporedna naraštaja. Te temeljne istine bile su uređene prema određenim biblijskim pravilima koja su bila otkrivena izabranim glasniciма njihovih odgovarajućih istorija, i te temeljne istine jesu Jeremijini stari putevi, i one su istine koje na kraju predstavljaju ulje poruke o ponoći i poruke glasnog pokliča. Pozni dažd, u istoriji zapečaćenja sto četrdeset i četiri hiljade, rađa poruku Ponoćnog pokliča, a potom rađa poruku glasnog pokliča u istoriji sabiranja drugog Božjeg stada koje se još nalazi u Vavilonu. Pozni dažd je i poruka i metodologija koja proizvodi poruku. Danilovo umnožavanje znanja pokreće trostepeni proces kušanja.

И рече: Иди својим путем, Даниле; јер су ове речи затворене и запечаћене до времена свршетка. Многи ће се очистити, убелити и бити окушани; а безбожници ће безбожно поступати: и нико од безбожника неће разумети; али разумни ће разумети. Данило 12:9, 10.

Данилови зли јесу Матејеве луде девојке које одлучују да задрже своје лаодикијско стање. Њихово стање се испољава у трећем кораку Данилова три испита, када се кушају и мудри и зли. Завршни испит је место где се извршава суд, и обе класе показују да ли имају уље.

„Ове приче нас, опет, уче да после суда више нема времена милости. Када се дело јеванђеља доврши, одмах потом следи раздвајање између добрих и злих, и судбина сваке

групе заувек је утврђена.“ Христове очигледне поуке, 123.

Испољавање карактера на трећем тесту поистовећује поклонике или као луде Лаодикијце или као мудре Филадельфијце. Последњи тест се извршава у вези са поруком позног дажда, која је изнета на видело методологијом позног дажда. Одбацити методологију позног дажда ставља душу у положај у којем не може разумети поруку позног дажда. Поруку и методологију Исаија означава као последњи тест.

Кога ће он научити знању? и кога ће привести да разуме науку? оне који су одбијени од млека, и одвучени од груди. Јер заповест мора бити на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, и онде мало: Јер ће муцавим уснама и другим језиком говорити овоме народу. Кома је рекао: Ово је починак којим можете дати одмор уморноме; и ово је освежење: али они не хтедоше да чују. Али реч Господња беше им заповест на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, и онде мало; да би ишли, и падали натраг, и разбили се, и заплели, и били ухваћени. Зато чујте реч Господњу, ви људи подсмевачи, који владате овим народом који је у Јерусалиму. Јер сте рекли: Учинисмо савез са смрћу, и са адом смо у погодби; кад прође преплављујући бич, неће доћи до нас: јер смо од лажи начинили своје уточиште, и под лажношћу смо се сакрили: Зато овако вели Господ Господ: Ево, мећем на Сиону за темељ камен, опробан камен, скупocen угаони камен, сигуран темељ: ко верује, неће хитати. И суд ћу поставити за меру, и правду за висак: и град ће однети уточиште лажи, и воде ће преплавити скровиште. И ваш савез са смрћу биће поништен, и ваша погодба са адом неће опстати; кад прође преплављујући бич, тада ћете бити погажени њиме. Исаија 28:9–18.

„Преплављујућа бич“ библијског пророштва јесте прогресивна криза недељног закона која почиње са ускоро долазећим недељним законом у Сједињеним Америчким Државама. Оне луде, зле Лаодикијце који не поседују „љубав према истини“, и стога одбацују умножавање знања, верују да „преплављујућа бич“ „неће доћи“ на њих, јер су, између осталог, изабрали да прихвате лажну дефиницију једног симбола Рима у библијском пророштву. Чинећи тако, произвели су лажни пророчки модел заснован на сопственом пророчком темељу. Њихов темељ је саграђен на песку, који представља мноштво ситних здробљених стена. Темељ мудрих саграђен је на једној Стени.

По благодати Божјој која ми је дата, ја као мудар неимар поставих темељ, а други зида на њему. Али сваки нека пази како зида на њему. Јер темеља другога нико не може поставити осим онога који је постављен, а који је Исус Христос. Ако ли ко зида на овоме темељу злато, сребро, драго камење, дрво, сено, стрњику; дело свакога постаће јавно; јер ће га дан показати, зато што ће се огњем открити; и огањ ће испитати какво је чије дело.  
1 Коринћанима 3:10–13.

Лажни темељи стоје у супротности са истинитим темељем, који је Христос Исус — Стена. Истинити или лажни темељ открива се у завршном од Данилова три испита. Он се „открива огњем“ — огњем Весника завета, који ће изненада доћи у свој храм. Тада се показује једна класа која је склопила завет са смрћу, и показује се једна класа која је склопила завет

живота.

Ево, ја ћу послати гласника свога, и он ће приправити пут преда мнош; и изненада ће доћи у храм свој Господ, кога тражите, и анђео завета, кога желите; ево, он ће доћи, вели Господ над војскама. Али ко ће поднети дан његова доласка? и ко ће опстати кад се он појави? јер је он као огањ топиочев и као луг белилчев. И сешће као онај који топи и чисти сребро; и очистиће синове Левијеве и пречистиће их као злато и сребро, да приносе Господу принос у праведности. Тада ће принос Јудин и јерусалимски бити мио Господу као у старе дане и као пређашњих година. И доћи ћу к вама на суд; и бићу брз сведок против врача, и против прељубочинаца, и против оних који се лажно заклињу, и против оних који закидају најамника у његовој плати, удовицу и сироче, и који ускраћују дошљаку његово право, и не боје ме се, вели Господ над војскама. Малахија 3:1–5.

Весник завета приступа суду онда када процес испитивања из Данила достигне трећу пробу, и када се мудри и зли кушају. Тростепени процес испитивања из Данила почиње у време краја, када се књига Данилова отпечати и знање се умножи. Умножавање знања бива разјашњено кроз дело изабраног весника који оглашава трубу. Тога весника Малахија назива „весником“ који „припрема пут“ пред долазак Весника завета, који огњем открива ко је ступио у завет с Њим, а ко је изабрао да склопи завет са смрћу. У милеритској историји Христос је изненада дошао у свој храм 22. октобра 1844. године, међаш који предсказује ускоро долазећи закон о недељи.

„Долазак Христа као нашег Првосвештеника у Светињу над светињама, ради очишћења светиње, приказан у Данилу 8:14; долазак Сина човечијега к Старцу дана, као што је изложено у Данилу 7:13; и долазак Господа у Његов храм, проречен од стране Малахије, описи су истог догађаја; а то је такође представљено доласком женика на свадбу, који је Христос описао у причи о десет девојака, у Матеју 25.” Велика борба, 426.

Последњи од Данилова три испита одиграва се приликом ускоро долазећег недељног закона, када Долазник завета долази да огњем открије ко је склопио завет са животом или са смрћу, што је постављено у контекст Левита. Када Малахија описује Матејеве мудре и луде девице, које су Јованови Лаодикијци и Филадельфијци, и Данилове мудре и зле, обе групе бивају испитане огњем, и тада показују ко јесте, а ко није, Левит.

Левити су симбол оних који су верно стајали у две побуне златних телади. Прва побуна била је Аронова, а друга побуна била је побуна Јеровоамова. У оба приказа Левити су представљали верне, а оба приказа пружају два сведока о верности једне групе представљене Левитима у време ускоро долазећег закона о недељи. Арон је начинио златно теле. Злато је симбол Вавилонa, а теле је лик звери. Потом је установио празник, и безумни народ је наг играо око телета. Сва њихова побуна била је заснована и покретана њиховим одбацивањем Мојсија, изабраног весника.

И Мојсије рече Арону: Шта ти је учинио овај народ, те си навео на њих тако велики грех? А Арон рече: Нека се не разгори гнев господара мога; ти знаш овај народ, да је

склон злу. Јер рекоше ми: Начини нам богове који ће ићи пред нама; јер за овога Мојсија, човека који нас је извео из земље египатске, не знамо шта га је снашло. И ја им рекох: Ко има злата, нека га скине са себе. Тако ми га дадоше; и ја га бацих у ватру, а изађе ово теле. А кад Мојсије виде да је народ обнажен; (јер га је Арон обнажио на срамоту међу непријатељима њиховим:) Тада Мојсије стаде на вратима логора, и рече: Ко је на страни Господњој? нека дође к мени. И скупише се к њему сви синови Левијеви. И рече им: Овако вели Господ Бог Израилев: Припашите сваки мач свој уз бедро своје, и идите тамо и амо од врата до врата по логору, и побијте сваки брата свога, и сваки друга свога, и сваки ближњег свога. И учинише синови Левијеви по речи Мојсијевој; и паде од народа онога дана око три хиљаде људи. 2. Мојсијева 32:21–28.

Они који су играли били су Лаодикијци који су показали „срамоту своје голотиње“, што је опомена шестог зла, опомена о неопходности да се исправно разуме троструки састав савременог Рима као аждаје, звери и лажног пророка. Та опомена оштро противречи приватном тумачењу Урије Смита, које је разорило истине повезане са шестим злом и Армагедоном.

Они који су испољили своје лаодикијско стање одбацили су ауторитет изабраног весника и испољили исто тако помешано разумевање као и они који бирају да сатански симбол „свакодневне“ поистовете са божанским симболом Христове службе у светилишту. Своје избављење приписали су једном симболичком богу, али бог кога су изабрали да обожавају био је симбол бога Египта, а Египат је симбол аждаје. Као и код лаодикијског адвентизма, одбацили су истину да је „свакодневна“ симбол паганског Рима, аждаје, и поистоветили сатански симбол са симболом Христа.

Сине човечји, окрени лице своје против Фараона, цара египатскога, и пророкуј против њега и против свега Египта: Говори и реци: Овако вели Господ Бог: Ево, ја сам против тебе, Фараоне, царе египатски, велика аждаја што лежиш усред својих река, која говориш: Моја је река моја, и ја сам је себи начинио. Језекиљ 29:2, 3.

Аронови бунтовници поверовали су у лаж да је симбол аждаје, представљен златним телетом, био бог који их је избавио из ропства Египта. Лаодикијски адвентизам верује у лаж да је симбол паганског Рима (аждаје), представљен „свагдашњом жртвом“, симбол Христа, чије је дело да избави људе из ропства греху у Његовој служби у небеској светињи. Они су такође одбацили изабраног весника, као што је то учинио и лаодикијски адвентизам у спору око симболике „свагдашње жртве“.

У првој генерацији (1844. до 1888) лаодикијског адвентизма одбацили су Милерово дело у утврђивању седам времена. У другој генерацији (1888. до 1919) започели су процес одбацивања истине о „свагдашњој служби“. У својој трећој генерацији (1919. до 1957) вратили су се разумевању отпалог протестантизма да су разбојници твога народа Антиох Епифан. Дана 11. септембра 2001. одбацили су улогу ислама у библијском пророчанству када је тога датума стигао трећи јав. Свака од те четири истине била је подржавана од стране Милера и представљена је на две Авакумове плоче, а свака је темељна истина која се приписује делу Милера, кога сестра Вајт назива „изабраним“.

Јеровамова побуна започела је на самом почетку северног царства, које се састојало од десет племена која су Јеровама поставила за свога првог цара. Јероваам је начинио два златна телета и поставио једно у Ветиљу, што значи дом Божји, а друго у Дану, што значи суд. Заједно, Ветил и Дан представљају спој цркве (Ветил) и државе (Дан). И као у Ароновој побуни, телад су била начињена од злата, симбола Вавилона, и оба су била лик звери. Као и Арон, Јероваам је установио годишњи празник и означио телад као богове који су избавили Божји народ из Египта.

И Јероваам рече у срцу своме: Сада ће се царство вратити дому Давидову. Ако овај народ буде ишао горе да приноси жртве у дому Господњем у Јерусалиму, тада ће се срце овога народа опет обратити ка господару њихову, ка Ровоаму, цару Јудином; и убиће мене, па ће се вратити к Ровоаму, цару Јудином. Зато се цар посаветова, и начини два златна телета, и рече им: Превише вам је да идете горе у Јерусалим; ево богова твојих, Израилу, који су те извели из земље египатске. И једно постави у Ветиљу, а друго метну у Дану. И то постаде грех; јер народ иђаше да се клања пред једним, све до Дана. И начини домове на висинама, и постави свештенике из најнижег слоја народа, који нису били од синова Левијевих. И Јероваам установи празник осмога месеца, петнаестог дана у месецу, сличан празнику који је у Јуди, и приношаше жртве на олтару. Тако учини у Ветиљу, приносећи жртве теладима која је начинио; и постави у Ветиљу свештенике висина које је начинио. Тако принесе жртву на олтару који је начинио у Ветиљу петнаестог дана осмога месеца, у месецу који беше измислио у срцу своме; и установи празник синовима Израиљевим; и приношаше жртве на олтару, и кађаше. 1. Царевима 12:26–33.

Јероваам је „смислио у своме срцу“, што представља дело Урије Смиа у увођењу „личног тумачења“ на коме је изградио свој пророчки модел. Јероваам је следио Аронов образац и тиме погрешно представио једног египатског бога као истинитог Бога. Бог кога су и Арон и Јероваам начинили почивао је на погрешној примени симбола двоструке природе Рима као симбола државничке и црквене власти. И Арон и Јероваам су, обојица, поистовећивали лик силе аждаје са симболиком лика звери. Стога обе те свете историје побуне представљају велики испит Божјег народа, којим ће бити одлучена њихова вечна судбина. Тај испит је, према надахнућу, испит образовања лика звери.

Прва полемика о симболу Рима као насилника твога народа, која је доспела на пионирску карту из 1843. године, тврдила је да је Антиох Епифан насилник, уместо чињенице да су насилници Рим. Прва полемика представљала је последњу полемику о томе да су насилници твога народа Рим, где се сада тврди да су Сједињене Државе насилници, а не Рим. Међутим, Антиох је симбол Сједињених Држава у стиховима од десет до петнаест у Једанаестом поглављу Данила, тако да су почетна лаж и завршна лаж о томе ко је представљен истоветне.

Тама и пометња у погледу онога што је Антиох представљао у последњим данима производе забуну у вези са ликом звери, као што су то учиниле побуна Аронова и Јеровамова побуна. Забуна у вези са ликом звери настаје управо у време када је велики

испит за Божји народ образовање лика звери.

„Господ ми је јасно показао да ће лик звери бити образован пре него што се време благодати затвори; јер то треба да буде велики испит за Божји народ, по којем ће њихова вечна судбина бити одлучена. Ваш став је таква мешавина противречности да ће само малобројни бити преварени.”

„У Откривењу 13 ова тема је јасно изложена; [Откривење 13:11–17, цитирано].“

„Ово је проба коју Божји народ мора имати пре него што буде запечаћен. Сви који су доказали своју верност Богу држањем Његовог закона и одбијањем да прихвате лажну суботу, стаће под заставу Господа Бога Јехове и примиће печат живог Бога. Они који напусте истину небеског порекла и прихвате недељну суботу, примиће жиг звери.“  
Manuscript Releases, volume 15, 15.

Када је сестра Вајт подржала Милерово гледиште да „свакодневна“ представља пагански Рим, изјавила је да су од 1844. године прихватана „друга гледишта“, у множини, која су произвела „таму и забуну“. Забуна коју производе лажна гледишта о „свакодневној“, која је симбол паганског Рима, као „разбојници народа твога“, производи забуну и таму у погледу разликовања између Рима и лика Рима.

Прва и последња спорења око једног симбола Рима одиграла су се између некадашњег заветног народа који је бивао мимоиђен и народа који је тада постајао нови Божји заветни народ. У то спорење била је укључена и неспремност да се буде управљан утврђеним правилима граматике, јер су протестанти одбацили реч „такође“ у четрнаестом стиху, тврдећи тиме да разбојници морају бити иста сила представљена у претходним стиховима.

То је представљало извртање Светога писма када је Антиох био приморан да буде разбојници. То је било самовољно тумачење, јер је свака лажна наука у супротности с истином самовољно тумачење. Сама та полемика постала је темељна истина, јер је била забележена на пионирској карти из 1843. године. Потврђивање те карте надахнућем потврдило је и утврдило „разбојнике“ као симбол Рима, и увеличало озбиљност те истине, јер одбацили ту науку значило је одбацили и темеље и ауторитет Духа пророштва.

Исправно разумевање разбојника твога народа, који представљају Рим, придодато пророчком обрасцу који су анђели дали Вилијаму Милеру, јер се слагало са пророчким обрасцем који је он дошао да разуме и изнесе, а то је: да су пагански и папски Рим били темељ свих његових пророчких примена.

Приватно тумачење Урије Смита, којим је цара севера у тридесет шестом стиху једанаесте главе Данила поистоветио са Француском, а затим у четрдесетом стиху са Турском, састојало се од два погрешна поистовећења цара севера. Смитово одбацивање темеља 1863. године произвело је слепило које му није допуштало да увиди једно од најосновнијих правила пророштва, а то је: да је отприлике у време Христа пророштво приказивало савремене духовне силе које су биле предочене древним дословним силама. Павле је изричито поучавао овој истини када је указао да је најпре долазило дословно, а потом

духовно.

Али није прво оно што је духовно, него оно што је природно; а потом оно што је духовно. 1. Коринћанима 15:46.

Смит је припадао заветном народу који је, као Божји народ, заменио отпали протестантизам, али је заступао њихову побуну када је одбацио седам времена и увео своју карту из 1863. године. Примењивање његовог приватног тумачења произвело је лажно разумевање Армагедона у шеснаестом поглављу Откривења, што је још један тест у погледу исправног разумевања Рима.

Са првом расправом о разбојницима, Смит је представљао оне који су били укључени у прво испуњење приче о десет девојака. Тако, својим личним гледиштем о цару севера, он представља заветни народ који је био мимоилажен у раздобљу између 1856. и 1863. године, док су постајали лаодикијска Црква адвентиста седмог дана. Као и протестанти у расправи о разбојницима, Смит је занемарио граматички ауторитет одломка који је изопачио својим приватним тумачењем, јер је, граматички, цар севера од тридесет првог до четрдесет петог стиха увек и једино папска сила.

Поводом расправе о „свакодневној“, Вили Вајт и А. Г. Данијелс унели су лажи у адвентистичку историју како би подржали старо протестантско гледиште да „свакодневна“ представља Христову службу у светилишту. Та посебна историја је препозната у Авакумовим Таблицама, али је важно запазити лажно сведочанство повезано са промовисањем и утврђивањем тог погрешног гледишта, јер је исправно разумевање Милер препознао у 2. Солуњанима, где је предмет питања супротност између оних који љубе истину и оних који верују лажи.

Спор око „свакодневне“ додаје разумевању „ред по ред“ да се завршна борба с Римом одиграва у време изливања Светога Духа. Док се Свети Дух излива одозго, сила одоздо се подиже и обузима оне који је примају као силу Божју, премда је она силна обмана.

„Dve velike sile u ovom sukobu deluju, jedna odozdo, a druga odozgo. Svaki čovek nalazi se pod tajnim uticajem jedne ili druge, i njegova dela će otkriti prirodu nadahnuća iz kojeg proističu. Oni koji su sjedinjeni sa Hristom uvek će delovati po Hristovim načelima. Oni koji su u zajedništvu sa Sotonom delovaće pod nadahnućem svog vođe, suprotstavljajući se sili i delovanju Svetoga Duha. Volja čoveka ostavljena je slobodnom da deluje, a delovanjem se otkriva koji duh pokreće srce. ‘Po rodovima njihovim poznaćete ih.’” The 1888 Materials, 1508.

Пророчки контраст у спору о „свагдашњој служби“ jeste poistovećivanje једног симбола аждаје са симболом Христа. Они који одбацују истину, такође одбацују и улогу Милера, који је открио ову истину, и чинећи то одбацују Светог Духа и извршују неопростиви грех.

У следећем чланку позабавићемо се расправом о Риму која је настала убрзо после 11. септембра 2001. године.

„Живимо у времену када је живот најдрагоценији и најзанимљивији. Свршетак свега је близу. Запањујући догађаји непрестано ће се одвијати пред нама; јер невидљиве силе делују, показујући силну активност. Силе таме одоздо делују на људске оруђа, и зли људи сарађују са злим анђелима у рату против Божјих заповести и вере Исусове; у исто време сила одозго делује на оне који ће се покорити божанским утицајима, и Божји народ сарађује са небеским бићима. Ништа мање од стварне, истинске вере неће издржати притисак који ће у ове последње дане доћи на сваку душу човечију да је испита и окуша. Бог мора бити наше уточиште; не можемо се уздати у облик, исповедање, обред, или положај, нити мислити да ћемо, зато што имамо име да живимо, моћи да опстанемо у дану кушње. Све што се може поколебати биће поколебано, а оно што се обманама и заблудама ових последњих дана не може поколебати, остаће. Прикујте душу за вечну Стену; јер једино у Христу биће сигурности. Исус је дане у којима живимо описао као опасне дане. Он је рекао: ‘Јер као што су били дани Нојеви, тако ће бити и долазак Сина човечијега. Јер као што у дане пред потоп јеђаху и пијаху, жењаху се и удаваху до дана кад Ноје уђе у ковчег, и не осетише док не дође потоп и однесе све; тако ће бити и долазак Сина човечијега.’ ‘Исто тако као што беше у дане Лотове: јеђаху, пијаху, куповаху, продаваху, сађаху, зидаху; а у онај дан кад Лот изиђе из Содома, удари огањ и сумпор с неба и погуби све. Тако ће бити и у онај дан кад се јави Син човечији.’ ‘А кад дође Син човечији у слави својој, и сви свети анђели с њим, тада ће сести на престо славе своје; и сабраће се пред њим сви народи; и разлучиће их једне од других, као пастир што разлучује овце од јараца; и поставиће овце с десне стране себи, а јарце с леве. Тада ће Цар рећи онима што му стоје с десне стране: Ходите, благословени Оца мојега, примите царство које вам је приправљено од постања света.’ Наш ход у овом животу одредиће нашу вечну судбину тамо; на нама је да кажемо хоћемо ли бити међу онима који наслеђују царство Божје, или међу онима који одлазе у крајњу таму. Бог је учинио сваку припрему за наше спасење; зато се послужимо оним што је купљено бесконачном ценом. ‘Јер Богу тако омиље свет да је и Сина својега Јединороднога дао, да ниједан који га верује не погине, него да има живот вечни.’”

Youth Instructor, 3. август 1893.